DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 czerwca 1947 r.

Nr 13

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

137.

USTAWA

z dnia 16 kwietnia 1947 r.

o prowizorium budżetowym na okres od 1 kwietnia do 30 czerwca 1947 r.

Art. 1. Ustala się prowizorium budżetowe na okres od 1 kwietnia do 30 czerwca 1947 r. do wysokości 1/4 kredytów, przewidzianych w przedłożeniu rządowym, dotyczącym okresu od 1 stycznia do 31 grudnia 1947 r.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do uruchomiania kredytów na inwestycje do wysokości 1/4 wydatków przewidzianych w przedłożeniu rządowym o państwowym planie inwestycyjnym na rok 1947.

Art. 3. W okresie przewidzianym w art. 1 mają moc obowiązującą przepisy zawarte w art. 3 do 10 włącznie projektu ustawy skarbowej w brzmieniu przedłożenia rządowego na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1947 r.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1947 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 maja 1947 r. Nr 37, poz. 175).

138.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 18 marca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o dodatku lokalnym do uposażenia wojskowych, pełniących służbę na niektórych obszarach kraju.

Na podstawie art. 30 dekretu z dnia 14 lutego 1946 r. o uposażeniu wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 371) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wszystkim oficerom, podoficerom zawodowym i nadterminowym, pełniącym służbę w formacjach wojskowych, stacjonowanych na obszarze miasta i powiatu Gdańska, miasta Gdyni, powiatu morskiego oraz Ziem Odzyskanych, z wyjątkiem powiatu gliwickiego, bytomskiego i powiatu miejskiego Zabrze — przyznaje się ze względu na szczególne warunki dodatek lokalny.

§ 2. Wysokość dodatku lokalnego wynosi miesięcznie:

Generał broni	4.800 zł
„ dywizji	4.200 „
„ brygady	3.600 „
Pułkownik	3.000 „
Podpułkownik	2.700 „
Major	2.200 „
Kapitan	2.000 „
Porucznik	1.800 „
Podporucznik	1.600 „
Chorąży	1.400 „
Starszy sierżant zawod. i nadterm.	1.200 „
Sierżant „ „	1.000 „
Plutonowy „ „	900 „
Kapral „ „	800 „

§ 3. Za obszar Ziem Odzyskanych, na których obowiązuje dodatek lokalny, uważa się ziemie na zachód i północ od granic Państwa z roku 1939, z wyłączeniem powiatu gliwickiego, bytomskiego i powiatu miejskiego Zabrze.

§ 4. Wyłączone od prawa do dodatku lokalnego są osoby wojskowe, wymienione w § 1, w przypadkach:

a) przebywania w leczeniu szpitalnym lub na urlopie dla poratowania zdrowia przez przeciąg czasu, przekraczający 6 miesięcy;

b) przebywania w dyspozycji wydziału personalnego poza obszarem, wymienionym w § 1, ponad 1 miesiąc, licząc od dnia pierwszego następnego miesiąca po dniu

skierowania do dyspozycji wydziału personalnego.

§ 5. Osoby, wymienione w § 1, a przebywające w szkołach (kursach) wojskowych, zatrzymują przez czas przebywania w szkole (kursie) dodatek lokalny z ograniczeniem, przewidzianym w § 6.

§ 6. Równoczesne otrzymanie dodatku lokalnego na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz dodatku stołecznego na podstawie dekretu z dnia 19 sierpnia 1946 r. o zmianie dekretu z dnia 14 lutego 1946 r. o uposażeniu wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 260) jest niedopuszczalne.

§ 7. W przypadku przeniesienia służbowego oficera, podoficera zawodowego i nadterminowego do formacji wojskowej, stacjonowanej na obszarze, wymienionym w § 1, prawo do dodatku lokalnego powstaje z dniem 1 najbliższego miesiąca kalendarzowego po objęciu stanowiska na nowym miejscu służbowym.

§ 8. W przypadku przeniesienia służbowego powyższych osób z obszaru, wymienionego w § 1 do miejscowości, w której nie przysługuje dodatek lokalny, prawo do dodatku lokalnego gaśnie z dniem ostatnim miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiło zwolnienie ze stanowiska.

§ 9. Dodatek lokalny wypłaca się wraz z uposażeniem za dany miesiąc.

§ 10. Nabycie i wygaśnięcie prawa do dodatku lokalnego ogłasza się w rozkazie dziennym formacji wojskowej, podając równocześnie podstawę, powodującą nabycie bądź wygaśnięcie prawa do dodatku lokalnego.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

w/z Minister Obrony Narodowej:
Marian Spychalski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 maja 1947 r. Nr 37, poz. 177).

139.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 20 marca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o dodatkach do uposażenia żołnierzy pełniących służbę w warunkach szczególnych i żołnierzy-specjalisatów.

Na podstawie art. 30 dekretu z dnia 14 lutego 1946 r. o uposażeniu wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 371) zarządza się, co następuje:

I. Dodatek dla telegrafistów, radiotelegrafistów, traktorzystów i kierowców czołgów.

§ 1. Podoficerowie i szeregowcy, posiadający kwalifikację telegrafisty, radiotelegrafisty, traktorzysty oraz kierowcy czołga, pełniący służbę z zastosowaniem tych kwalifikacji, otrzymują dodatek w następującej wysokości miesięcznie:

a) telegrafista, radiotelegrafista i traktorzysta:

I klasy	— 75 zł
II klasy	— 50 zł

b) kierowca czołga:

wyborowy	— 150 zł
I klasy	— 80 zł
II klasy	— 50 zł

Dowodem potwierdzającym klasę kwalifikacji jest zaświadczenie właściwej komisji kwalifikacyjnej.

§ 2. Dodatek ten wypłaca się na podstawie imiennego ogłoszenia w rozkazie dowódcy jednostki — wojskowych, uprawnionych do pobierania tego dodatku.

§ 3. Prawo do pobierania dodatku gaśnie:

a) jeżeli wojskowy został pozbawiony na stałe lub czasowo prawa do pełnienia czynności według posiadanej kwalifikacji,
b) jeżeli wojskowy przechodzi na stanowisko, na którym jego kwalifikacja nie ma zastosowania lub jeżeli przechodzi na stanowisko nie objęte etatem,
c) jeżeli wojskowy został skierowany do zakładu szkolnego w charakterze ucznia.

§ 4. Prawo do pobierania dodatku ulega przerwie:

a) w przypadku delegacji ponad 1 miesiąc,
b) w przypadku otrzymania urlopu ponad 1 miesiąc,
c) w przypadku choroby ponad 1 miesiąc.

§ 5. Prawo do dodatku powstaje z dniem 1-szym następnego miesiąca po objęciu stano-

wiska i gaśnie z dniem 1-szym następnego miesiąca po utracie stanowiska.

II. Dodatek dla kierowców samochodów osobowych za wyjazdy w godzinach nocnych.

§ 6. Kierowcy osobowych samochodów służkowych otrzymują za wyjazdy służbowe w godzinach nocnych dodatek w wysokości:

kierowca I klasy — 7 zł za godzinę,
kierowca II klasy — 6 zł za godzinę,
kierowca III klasy — 5 zł za godzinę.

§ 7. Dodatek ten przysługuje wyłącznie żołnierzom służby czynnej, zajmującym etatowe stanowiska kierowców osobowych samochodów służbowych którzy dokonują wyjazdów służbowych w godzinach nocnych tj. między godziną 21-szą a 5-tą.

Dodatek ten nie przysługuje:

a) oficerom prowadzącym samochody,
b) kierowcom—podoficerom zawodowym,
c) kierowcom — pracownikom cywilnym.

§ 8. Za wyjazd służbowy uważa się:

a) wyjazd w celu wykonania zadania służbowego,
b) przejazd oficerów samochodem służbowym do miejsca pracy oraz do miejsca zamieszkania.

§ 9. Czas, podlegający zaliczeniu do wypłaty dodatku, liczy się niezależnie od przebytej odległości.

Przy obliczeniu ilości godzin wyjazdu nocnego odrzuca się ilość do 30 minut, natomiast powyżej 30 minut zaokrągla się do godziny.

Dany kierowca może otrzymać dodatek za wyjazdy w godzinach nocnych najwyżej za 100 godzin w ciągu miesiąca.

§ 10. Wyjazd kierowcy w godzinach nocnych potwierdza się:

a) adnotacją w liście drogowym o czasie wyjazdu z garażu i czasie powrotu,
b) podpisem osoby, korzystającej z samochodu, stwierdzającym wyjazd w czasie wykazanym.

§ 11. Wypłaty dodatku dokonuje się z dołu za miesiąc ubiegły — przy wypłacie uposażenia.

Podstawę do wypłaty stanowią:

a) kartoteka według ustalonego wzoru, którą prowadzi się w dowództwie jednostki dla poszczególnych kierowców, na podstawie listy drogowej,
b) rozkaz dowódcy jednostki, potwierdzający wyjazd nocny oraz prawidłowość czasu wyjazdów, wykazanego w kartotece.

III. Dodatek medyczny.

§ 12. Wojskowi służby zdrowia, a mianowicie: lekarze, felczerzy, pielęgniarki, technicy-rentgenolodzy, laboranci i instruktorzy sanitarni, zajmujący stanowiska etatowe i pełniący służbę w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub niebezpiecznych dla życia, otrzymują dodatek w wysokości 15% uposażenia (uposażenie zasadnicze i dodatek funkcyjny).

§ 13. Dodatek medyczny przysługuje w następujących oddziałach etatowych zakładów leczniczych:

a) oddziały patologiczno-anatomiczne,
b) oddziały przeciwgruźlicze,
c) oddziały (kliniki) chorób zakaźnych,
d) oddziały (gabinety) rentgenologiczne,
e) oddziały przeciwmalaryczne,
f) oddziały (okręgowe laboratoria) bakteriologiczne,
g) oddziały epidemiologiczne,
h) oddziały (kliniki) psychiatryczne.

Ponadto dodatek ten przysługuje etatowym ekspertom medycyny sądowej.

§ 14. W oddziałach (klinikach) psychiatrycznych dodatek medyczny otrzymuje cały etatowy personel, pracujący w bezpośrednim zetknięciu się z chorymi, przy czym w oddziałach dla furiatów dodatek ten przysługuje w wymiarze podwójnym tj. 30% uposażenia.

§ 15. Prawo do dodatku ulega przerwie w przypadku:

a) zawieszenia w czynnościach służbowych,
b) przebywania w areszcie śledczym,
c) przebywania w dyspozycji,
d) delegacji ponad 1 miesiąc,
e) otrzymania urlopu ponad 1 miesiąc,
f) choroby ponad 1 miesiąc,
g) skierowania do wojskowych zakładów naukowych w charakterze ucznia.

Wyjątek od tej zasady stanowi przypadek, jeśli choroba oraz w związku z nią udzielony urlop stoją w ścisłym związku przyczynowym z niebezpieczną dla zdrowia funkcją w wymienionych w § 13 oddziałach. W tym przypadku dodatek przysługuje najwyżej w ciągu 6-ciu miesięcy.

§ 16. Prawo do dodatku powstaje z dniem 1-szym następnego miesiąca po objęciu etatowego stanowiska, do którego dodatek medyczny jest przywiązany, i gaśnie z dniem 1-szym następnego miesiąca po utracie takiego stanowiska.

IV. Dodatek za nieprzerwaną służbę w organach szyfrowych.

§ 17. Oficerowie i podoficerowie zawodowi, pełniący służbę w organach szyfrowych i bezpośrednio zatrudnieni przy pracy szyfrowej, otrzymują dodatek za nieprzerwaną służbę w tych organach w wysokości:

za służbę powyżej 1 roku — 10% uposażenia,
za służbę powyżej 3-ch lat — 20% uposażenia,
za służbę powyżej 6-ciu lat — 30% uposażenia.

§ 18. Prawo do dodatku powstaje z dniem 1-szym następnego miesiąca po upływie okresu przewidzianego w § 17 i gaśnie z dniem 1-szym następnego miesiąca po utracie stanowiska, z którym wypłata dodatku szyfrowego jest związana.

Podstawą do rozpoczęcia wypłaty jest rozkaz dzienny jednostki, w którym nieprzerwana służba jest stwierdzona przez przełożonego z podaniem ścisłych dat.

§ 19. Dodatek oblicza się od uposażenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego.

Dodatek przysługuje również za czas leczenia się w zakładach leczniczych oraz za czas przebywania na urlopie, o ile żołnierz po ukończeniu leczenia bądź po urlopie wraca do tej samej służby, natomiast nie przysługuje za czas nauki w wojskowych zakładach naukowych innej specjalności, za okres przebywania w areszcie śledczym, zawieszenia w czynnościach służbowych oraz przebywania w dyspozycji.

V. Dodatek za służbę w organach wywiadowczych.

§ 20. Oficerowie i podoficerowie, zajmujący w organach wywiadowczych stanowiska etatowe, ustalone przez Ministra Obrony Narodowej, otrzymują dodatek w wysokości 15% uposażenia.

§ 21. Prawo do dodatku powstaje z dniem 1-szym następnego miesiąca po objęciu stanowiska etatowego w organach wywiadowczych i gaśnie z dniem 1-szym następnego miesiąca po utracie stanowiska, z którym wypłata dodatku wywiadowczego jest związana.

§ 22. Dodatek oblicza się od uposażenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego.

Dodatek przysługuje również za czas leczenia się w zakładach leczniczych oraz za czas przebywania na urlopie, o ile żołnierz po ukończeniu leczenia bądź po urlopie wraca do tej samej służby, natomiast nie przysługuje za czas nauki w wojskowych zakładach naukowych innej specjalności, za okres przebywania w areszcie śledczym, zawieszenia w czynnościach służbowych oraz przebywania w dyspozycji.

VI. Dodatek dla oficerów służby informacyjnej.

§ 23. Oficerowie zawodowi pełniący służbę w organach informacyjnych otrzymują dodatek za nieprzerwaną służbę w tych organach w wysokości:

za służbę powyżej 3-ch lat — 10% uposażenia,
za służbę powyżej 6-ciu lat — 20% uposażenia,
za służbę powyżej 9-ciu lat — 30% uposażenia,
za służbę powyżej 12-tu lat — 50% uposażenia.

§ 24. Prawo do dodatku powstaje z dniem 1-szym następnego miesiąca po upływie okresu przewidzianego w § 23 i gaśnie z dniem 1-szym następnego miesiąca po utracie stanowiska. z którym wypłata dodatku jest związana.

Podstawą do rozpoczęcia wypłaty jest rozkaz dzienny jednostki, w którym nieprzerwana służba jest stwierdzona przez przełożonego z podaniem ścisłych dat.

§ 25. Dodatek oblicza się od uposażenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego.

Dodatek przysługuje również za czas leczenia się w zakładach leczniczych oraz za czas przebywania na urlopie, o ile żołnierz po ukończeniu leczenia bądź po urlopie wraca do tej samej służby, natomiast nie przysługuje za czas nauki w wojskowych zakładach naukowych innej specjalności, za okres przebywania w areszcie śledczym, zawieszenia w czynnościach służbowych oraz przebywania w dyspozycji.

VII. Wynagrodzenie za skoki ze spadochronem.

§ 26. Wojskowi dokonujący skoków ze spadochronem z samolotów lub balonów otrzymują wynagrodzenie za każdy dokonany skok w wysokości:

a) mistrz . . . . 1.000 zł,
b) instruktor:
   od 25-go do 49-go skoku po 200 zł,
   od 50-go do 99-go skoku po 250 zł,
   od 100-go skoku wzwyż po 400 zł,
c) inni wojskowi:
   za 1-szy skok . . . . . 100 zł,
   od 2-go do 9-go skoku po 75 zł,
   od 10-go do 24-go skoku po 100 zł.

§ 27. Dodatek ten przysługuje za skoki ze spadochronem, dokonywane przez żołnierzy na podstawie zatwierdzonego planu wyszkolenia bojowego lub na polecenie nadrzędnego dowództwa lub też w związku z próbą spadochronów.

§ 28. Za dokonanie skoku próbnego wypłaca się ponadto, niezależnie od ustalonego dodatku w § 26, premię w wysokości od 100 do 1000 zł. Wysokość premii określa Szef Sztabu Lotnictwa po zatwierdzeniu sprawozdania o dokonaniu skoku.

§ 29. Ewidencję dokonanych skoków ze spadochronem prowadzi formacja zgodnie z regulaminem.

Wypłaty dokonuje się na podstawie wyciągów z rozkazów dziennych formacji.

Dodatek wypłaca się łącznie z uposażeniem pieniężnym.

§ 30. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 marca 1947 r.

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 maja 1947 r. Nr 37, poz. 178).

140

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 kwietnia 1947 r.

w sprawie wykonania art. 10 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego.

Na podstawie art. 12 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U.R.P. Nr 13, poz. 72) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 27 czerwca 1945 r. w sprawie wykonania dekretu o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U.R.P. Nr 23, poz. 135) dodaje się po § 32 nowe paragrafy o następującym brzmieniu:

„**Do art. 10 ust. (2).**

§ 33. (1) Przez opodatkowane mienie podlegające przepadkowi rozumie się wzbogacenie wojenne, stanowiące nadwyżkę wartości majątku wynikłą dla podatnika w okresie od dnia 31 sierpnia 1939 r. do dnia 30 czerwca 1945 r., a w szczególności:

a) przedmioty majątkowe nabyte przez podatnika w okresie od dnia 31 sierpnia 1939 r. do dnia 30 czerwca 1945 r. (§ 8 lit. a) według stanu na dzień 30 czerwca 1945 r.;

b) idealną część przedmiotów majątkowych nabytych przez podatnika w okresie od dnia 31 sierpnia 1939 r. do dnia 30 czerwca 1945 r. według stanu i wartości obiegowej tych przedmiotów na dzień 30 czerwca 1945 r., zmniejszonej o wartość obiegową przedmiotów majątkowych sprzedanych w tymże okresie, jeżeli wpływy ze sprzedaży zostały zużyte na to nabycie (§ 8 lit. b), przy czym wartość obiegową przedmiotów majątkowych sprzedanych przyjmuje się w wysokości przyjętej do wymiaru nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego tj. według stanu na dzień 30 czerwca 1945 r.

Przykład: W dniu 31 sierpnia 1939 r. podatnik był właścicielem domu, którego wartość obiegowa, przyjęta do wymiaru podatku na dzień 30 czerwca 1945 r. wynosiła 500.000 zł. Dom ten sprzedał podatnik w 1943 r., nabywając za uzyskaną ze sprzedaży cenę nieruchomość fabryczną wartości obiegowej na dzień 30 czerwca 1945 r. 750.000 zł. Wzbogacenie wojenne wynosi 250.000 zł. Przepadkowi podlega idealna część mienia nabytego, odpowiadająca stosunkowi wartości wzbogacenia do wartości nabytej nieruchomości fabrycznej (250.000:750.000) tj. 1/3 część nabytej nieruchomości fabrycznej;

c) idealną część przedmiotów majątkowych, odpowiadającą przyjętej do wymiaru podatku wartości obiegowej na dzień 30 czerwca 1945 r. powiększeń lub ulepszeń tych przedmiotów majątkowych, dokonanych w okresie od dnia 31 sierpnia 1939 r. do dnia 30 czerwca 1945 r. (§ 8 lit. c);

Przykład: W dniu 31 sierpnia 1939 r. podatnik był właścicielem warsztatu szewskiego, który w 1942 r. rozbudował na mechaniczną fabrykę obuwia. Przyjęta do wymiaru podatku wartość obiegowa warsztatu szewskiego na dzień 30 czerwca 1945 r. wynosiła 200.000 zł, wartość zaś fabryki obuwia 600.000 zł. Wzbogacenie wojenne wynosi 400.000 zł. Przepadkowi podlega idealna część przedsiębiorstwa odpowiadająca stosunkowi wzbogacenia wojennego do wartości przedsiębiorstwa na dzień 30 czerwca 1945 r. (400.000:600.000) tj. 2/3 fabryki.

(2) Jeżeli stanowiące powiększenie lub ulepszenie przedmioty dadzą się dogodnie oddzielić od majątku głównego bez uszkodzenia tych przedmiotów i majątku głównego oraz bez znacznego zmniejszenia wartości tych przedmiotów, jak również wartości majątku głównego, wówczas przepadkowi podlegają tylko te przedmioty, a nie idealna część majątku.

§ 34. Przepadek opodatkowanego mienia orzeka się po upływie 30 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego na nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego, jeżeli podatnik nie wniósł w terminie odwołania od nakazu płatniczego i nie zapłacił podatku. W razie wniesienia odwołania przepadek orzeka się po doręczeniu podatnikowi decyzji władzy odwoławczej nie uwzględniającej całkowicie lub częściowo odwołania, jeżeli podatnik nie zapłacił wymierzonego podatku.

Do art. 10 ust. (4).

§ 35. (1) Decyzję o przepadku opodatkowanego mienia na rzecz Skarbu Państwa wydaje izba skarbowa z zachowaniem przepisów o postępowaniu podatkowym.

(2) Decyzja powinna zawierać niezależnie od prawnego i faktycznego uzasadnienia nadto dokładne opisanie mienia opodatkowanego, przy czym jeżeli chodzi o mienie nieruchome — decyzja powinna zawierać określenie obszaru i granic gruntów, opis znajdujących się na gruncie budynków, numer księgi wieczystej, o ile nieruchomość posiada tę księgę, zakres przepadku (z podaniem idealnej części mienia podlegającego przepadkowi i sposobu obliczenia), klauzulę, że decyzja ta stanowi tytuł do ujawnienia w księgach wieczystych, rejestrach handlowych i innych rejestrach publicznych przejścia tego mienia na własność Skarbu Państwa z tytułu przepadku mienia orzeczonego na zasadzie art. 10 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72).

§ 36. Decyzję ostateczną o przepadku opodatkowanego mienia, zaopatrzoną klauzulą wykonalności, izba skarbowa przesyła właściwemu sądowi bądź instytucji powołanej do prowadzenia wymienionych w poprzednim paragrafie rejestrów z wnioskiem o dokonanie wpisu".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z D. U.R.P. z dnia 21 maja 1947 r. Nr 38, poz. 184).

141

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: KOMUNIKACJI, ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ, ZIEM ODZYSKANYCH I BEZPIECZEŃSTWA PUBLICZNEGO

z dnia 14 maja 1947 r.

o obowiązku powtórnej rejestracji pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 2 pkt 8 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o organizacji administracji i gospodarki motoryzacyjnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U.R.P. Nr 7, poz. 58) oraz art.5 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz.U.R.P. Nr 89, poz. 656) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 18, poz. 151) zarządza się, co następuje:

§ 1. Właściciele (posiadacze) pojazdów mechanicznych, dopuszczonych do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do ruchu na drogach publicznych, obowiązani są zgłosić te pojazdy do ponownej rejestracji właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

Przepis ustępu poprzedzającego nie dotyczy pojazdów mechanicznych zaopatrzonych:

a) w wojskowe znaki i dowody rejestracyjne,
b) w międzynarodowe świadectwa samochodowe i zagraniczne znaki rejestracyjne.

§ 2. Celem uzyskania nowego dowodu rejestracyjnego właściciel (posiadacz) pojazdu zarejestrowanego powinien złożyć właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej w terminie przez nią wyznaczonym podanie i przedstawić pojazd do przeglądu technicznego.

Władza ta dokonuje rejestracji pojazdów mechanicznych na zasadzie przepisów Działu IV rozporządzenia Ministrów: Komunikacji, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych z dnia 27 października 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U.R.P. Nr 85, poz. 616).

§ 3. Po upływie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą ważność wszystkie dowody rejestracyjne, wydane przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

(Przedruk z Dz. U.R.P. z dnia 21 maja 1947 r. Nr 38, poz. 190).

142

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: KOMUNIKACJI, ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ, ZIEM ODZYSKANYCH I BEZPIECZEŃSTWA PUBLICZNEGO

z dnia 14 maja 1947 r.

o obowiązku zgłoszenia pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 2 pkt 8 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o organizacji administracji i gospodarki motoryzacyjnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U.R.P. Nr 7, poz. 58) i art. 5 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych Dz. U. R. P. Nr 89, poz 656) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 18, poz. 151) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych wydane przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia powinny być zgłoszone powiatowej władzy administracji ogólnej, o ile posiadacz pozwolenia ma zamiar korzystać nadal z prawa prowadzenia pojazdów mechnicznych.

§ 2. Celem dokonania zgłoszenia posiadacz pozwolenia powinien złożyć powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej ze względu na jego miejsce zamieszkania, deklarację w dwóch egzemplarzach na drukach wydanych przez tę władzę. Do deklaracji powinno być dołączone posiadane pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych oraz potwierdzenie miejsca zamieszkania kierowcy przez władzę meldunkową.

Powiatowa władza administracji ogólnej po sprawdzeniu prawidłowości wypełnienia deklaracji potwierdzi na pozwoleniu dokonanie zgłoszenia, jeżeli nie zachodzą przypadki uzasadniające odmowę wydania lub odebranie pozwolenia.

W przypadku odmowy potwierdzenia zgłoszenia powiatowa władza administracji ogólnej odbierze złożone pozwolenie.

§ 3. Deklarację należy składać w terminach wyznaczonych przez powiatową władzę administracji ogólnej i podanych do publicznej wiadomości za pomocą stosowanych obwieszczeń.

§ 4. Pozwolenia nie potwierdzone tracą ważność po upływie czterech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i podlegają odebraniu przez powiatowe władze administracji ogólnej lub organa kontroli drogowej.

§ 5. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych wydanych przez władze wojskowe i międzynarodowych.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 maja 1947 r. Nr 38, poz. 191).

143.

OBWIESZCZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 26 kwietnia 1947 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 11 kwietnia 1947 r. w sprawie zmiany dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 145) ogłaszam w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych dekretem z dnia 11 kwietnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 145) i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

Podany w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny w brzmieniu obowiązującym od dnia 16 kwietnia 1947 r. nie obejmuje przepisu art. 3 dekretu z dnia 11 kwietnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 145), którego brzmienie jest następujące:

„Art. 3. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się również do budynków naprawionych przed wejściem w życie dekretu z tym, że w przypadku naprawy budynku, dokonanej przed tą datą przez instytucje społeczne, spółdzielnie mieszkaniowe oraz przez zrzeszenia najemców, stosuje się przepisy dekretu z dnia 26 października 1945 r. w pierwotnym jego brzmieniu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281).

W odniesieniu do budynków, których naprawa została rozpoczęta przed wejściem w życie dekretu niniejszego, procent uszkodzenia budynku powinien być ustalony, jeżeli to dotąd nie nastąpiło, przed ustaleniem okresu amortyzacji budynku (art. 8)".

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Odbudowy
z dnia 26 kwietnia 1947 r. (poz. 181).

DEKRET

z dnia 26 października 1945 r.

o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Dekret niniejszy dotyczy budynków, położonych na obszarze miast i osiedli o charakterze miejskim.

2. Ilekroć w dekrecie niniejszym użyto wyrażenia „właściciel budynku" należy przez nie rozumieć również będących w posiadaniu budynku prawnych następców właściciela, osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli budynek oddany został na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie — użytkownika budynku.

3. Budynkiem zniszczonym w rozumieniu dekretu niniejszego jest budynek, znajdujący się wskutek działań wojennych albo niszczycielskiej działalności okupanta w takim stanie, że według orzeczenia władzy budowlanej powinien ulec rozbiórce.

4. Budynkiem uszkodzonym w rozumieniu niniejszego dekretu jest budynek, który wskutek przyczyn, o których mowa w ustępie poprzedzającym, znajduje się w stanie niezdatnym w całości lub części do użytkowania, może być jednak według orzeczenia władzy budowlanej doprowadzony do stanu używalności.

5. Przepisy, dotyczące budynków uszkodzonych, stosuje się odpowiednio do budynków niewykończonych.

II. Rozbiórka budynków zniszczonych.

Art. 2. Właściciel budynku zniszczonego obowiązany jest na wezwanie władzy budowlanej bądź organu powołanego do odbudowy miasta przystąpić bezzwłocznie do rozbiórki bu-

dynku i dokonać jej w terminie oznaczonym. Materiały uzyskane z rozbiórki powinny być usunięte z terenu, chyba że są potrzebne do odbudowy budynku.

Art. 3. 1. Jeżeli właściciel nie wykona obowiązku, przewidzianego w art. 2, władza budowlana albo organ powołany do odbudowy uprawnione są do wykonania powyższych czynności.

2. W tym przypadku materiały, uzyskane z rozbiórki, przechodzą na własność osoby prawnej, której organ przeprowadza rozbiórkę budynku.

Art. 4. 1. Władza budowlana bądź organ powołany do odbudowy uprawnione są do przeprowadzania zbiórki materiałów budowlanych z budynków zniszczonych, pozostających bez opieki.

2. Materiały te przechodzą na własność osoby prawnej, której organ zarządził zbiórkę — z przeznaczeniem na cele odbudowy. Właściciel budynku, z którego zabrano materiały, nie ma prawa do żądania zapłaty.

III. Naprawa budynków uszkodzonych.

Art. 5. 1. Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustala rodzaj i warunki pomocy Państwa na cele naprawy budynków dla właścicieli tych budynków oraz osób prawnych i fizycznych, dokonywujących napraw na podstawie art. 7.

2. Pożyczki (kapitał, odsetki i koszty) udzielane na ten cel z funduszów państwowych bądź z funduszów państwowych instytucji kredytowych obciążają z mocy prawa nieruchomość podlegającą naprawie, z ustawowym pierwszeństwem hipotecznym przed wszelkimi długami i prawami hipotecznymi bez względu na datę wpisu pożyczki, udzielonej na naprawę.

3. Odszkodowanie pogorzelowe od instytucji ubezpieczeniowej służyć będzie przede wszystkim na zaspokojenie należności instytucji, która udzieliła kredytu na naprawę, z pierwszeństwem hipotecznym przed innymi wierzycielami hipotecznymi.

4. Do ujawnienia hipotek (ust. 2) w księdze wieczystej uprawnione są narówni z właścicielem osoby, które zaciągnęły pożyczkę, oraz urzędy państwowe i państwowe instytucje kredytowe, które przyznały pożyczkę. Wpis hipoteki następuje na podstawie dokumentu, wystawionego przez urząd państwowy bądź przez państwową instytucję kredytową, stwierdzającego przyznanie pożyczki. W przypadkach przewidzianych w art. LVII i LVIII przepisów wprowadzających prawo rzeczowe i prawo o księgach wieczystych (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 57, poz. 321) ujawnienie następuje przez złożenie wniosku i dokumentu w sądzie do zbioru dokumentów i ma wszelkie skutki wpisu w księdze wieczystej.

Art. 6. 1. Lokale doprowadzone do stanu używalności wskutek gruntownej naprawy budynku uszkodzonego nie podlegają ograniczeniom przewidzianym w przepisach o gospodarce lokalami i w przepisach o wysokości komornego. Jednak udzielenie pożyczki z funduszów państwowych lub z funduszów państwowych instytucyj kredytowych na naprawę budynku może być uzależnione od przekazania do dyspozycji władzy mieszkaniowej określonej liczby lokali, które będą uzyskane po dokonaniu naprawy.

2. Jeżeli dla danego miasta ustalone zostaną przepisy o najmniejszej ilości mieszkańców na lokal bądź izbę, wówczas zwolnienie od ograniczeń wprowadzonych tymi przepisami dotyczy w lokalach objętych ust. 1 najwyżej 90 m^2 powierzchni użytkowej, nie więcej jednak niż 4 izb. Wskazanie izb ulegających wyłączeniu należy do właściciela. Izba, którąby w myśl powyższych zasad była częściowo wyłączona spod wspomnianych ograniczeń — podlega w całości tym ograniczeniom.

3. Minister Odbudowy może w drodze rozporządzeń wydanych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej lub Ministrem Ziem Odzyskanych podwyższyć na poszczególnych obszarach Państwa określoną ust. 2 granicę powierzchni użytkowej.

4. Ministrowie Odbudowy i Administracji Publicznej ustalą w rozporządzeniu warunki i tryb zwalniania lokali od ograniczeń, wskazanych w ust. 1.

Art. 7. 1. Budynki uszkodzone, a nienaprawione przez właściciela mogą być naprawione przez:

1) Państwo;
2) związki samorządu terytorialnego;
3) państwowe instytucje i przedsiębiorstwa;
4) instytucje społeczne lub spółdzielnie mieszkaniowe, upoważnione do tego przez wojewódzką władzę administracji ogólnej;
5) zrzeszenia najemców, zorganizowane na podstawie przepisów, jakie wydadzą Ministrowie: Odbudowy, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, i upoważnione do dokonania naprawy danego budynku przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

2. Budynki nie naprawione przez właściciela, jeżeli o przydział ich do naprawy nie zabiegają osoby prawne, wymienione w ust. 1, budynki przydzielone do naprawy tym osobom, a przez nie nie naprawione, mogą być zarządzeniem wojewódzkiej władzy administracji ogólnej przekazane do naprawy osobom prawnym nie wymienionym w ust. 1, jak również osobom fizycznym.

3. Budynek uznany będzie za nie naprawiony, jeżeli właściciel bądź osoba, której w myśl ustępów poprzedzających przekazano budynek do naprawy, nie przystępuje do niej

w terminie wyznaczonym przez władzę budowlaną albo prowadzi naprawę w sposób uznany przez władzę budowlaną za opieszały, lub nie wykonuje żądania władzy budowlanej co do zabezpieczenia pokrycia kosztów naprawy budynku. O uznaniu budynku za nie naprawiony orzeka władza budowlana.

Art. 8. 1. Zabezpieczenia pokrycia kosztów naprawy budynku można żądać wyłącznie, jeżeli naprawy podejmuje się właściciel, bądź osoby prawne i fizyczne, wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 4 i 5 i w ust. 2, a zachodzi uzasadniona obawa, że naprawa nie będzie zakończona w wyznaczonym terminie.

2. Warunki i sposób tego zabezpieczenia określi rozporządzenie Ministra Odbudowy wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu.

Art. 9. 1. Osoba należąca do kategoryj, wymienionych w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 3, uzyskuje z tytułu naprawy po jej ukończeniu prawo użytkowania nieruchomości, której część składową stanowi naprawiony budynek, na taką część okresu amortyzacji budynku, która odpowiada procentowi jego uszkodzenia. Ograniczeń przewidzianych w art. 130 prawa rzeczowego co do zachowania dotychczasowego przeznaczenia oraz przepisów art. 133, 152 i 153 tegoż prawa nie stosuje się.

2. Okresy amortyzacji dla poszczególnych rodzajów budynków ustala Minister Odbudowy w drodze zarządzeń, ogłaszanych w Monitorze Polskim. Procent uszkodzenia budynku powinien być ustalony przez władzę budowlaną przed przystąpieniem do naprawy.

3. O uzyskaniu prawa użytkowania i o terminie jego trwania orzeka władza budowlana z wyłączeniem zwykłej drogi sądowej. Prawo to korzysta z rzeczowego zabezpieczenia i pierwszeństwa przed hipotekami niezależnie od ujawnienia go w księdze wieczystej i bez względu na datę ujawnienia. Będzie ono utrzymane w mocy w przypadkach zmiany osoby właściciela, chociażby ujawnienie jeszcze nie nastąpiło.

4. Ujawnienie przewidziane w ustępie poprzedzającym może nastąpić na wniosek osoby interesowanej na podstawie urzędowego odpisu orzeczenia władzy budowlanej, przewidzianego w ustępie poprzedzającym. Przepis art. 5 ust. 4 zdanie ostatnie stosuje się odpowiednio.

5. Z chwilą wygaśnięcia użytkowania nieruchomość winna być zwrócona właścicielowi wolna od obciążeń z tytułu dokonanej naprawy.

6. Wygaśnięcie prawa użytkowania może za zgodą właściwej władzy nastąpić przed upływem terminu określonego w orzeczeniu przewidzianym w ust. 3, jeżeli właściciel uiści oznaczona przez tę władzę kwotę. Kwota ta równać się winna przyrostowi wartości budynku osiągniętemu na skutek dokonanej naprawy, a zmniejszonemu w takim stosunku, w jakim pozostaje okres, który upłynął do chwili uiszczenia, do pełnego okresu użytkowania.

7. Władzą właściwą w rozumieniu ustępu poprzedzającego jest ta władza naczelna, której podlega urząd wykonywujący prawo użytkowania albo która sprawuje nadzór nad instytucją lub przedsiębiorstwem, którym prawo to zostało przyznane. Jeśli prawo użytkowania służy związkowi samorządu terytorialnego, władzą tą jest właściwa rada narodowa, której uchwała winna być zatwierdzona przez bezpośrednio wyższą radę narodową. Uchwały wojewódzkich rad narodowych w tym przedmiocie są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu. W przypadku dokonania naprawy z kredytów, objętych działem Ministerstwa Odbudowy, wymagana jest ponadto zgoda Ministerstwa Odbudowy.

8. Zasady ustalania kwot, od których uiszczenia uzależnia się wygaśnięcie użytkowania, określi Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu w zarządzeniach ogłoszonych w Monitorze Polskim.

9. Wykonanie postanowienia o przywrócenie posiadania oraz orzeczenia o wydanie nieruchomości w rozumieniu dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 13, poz. 87, Nr 72, poz. 395 i z 1947 r. Nr 19, poz. 77) nie może nastąpić przed wygaśnięciem prawa użytkowania, a jeśli nie było ono ustanowione, przed stwierdzeniem przez właściwą władzę budowlaną, że nieruchomość (budynek) nie została przekazana do naprawy na podstawie art. 7.

Art. 10. Przepisy art. 9 ust. 1 — 9 stosuje się odpowiednio w przypadkach, w których naprawa budynków została przekazana osobom prawnym lub fizycznym, wymienionym w art. 7 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz ust. 2 z następującymi zmianami:

1) okres użytkowania budynku nie może trwać dłużej niż 20 lat;
2) przedterminowe wygaśnięcie prawa użytkowania uzależnione jest wyłącznie od zgody osoby, której prawo to służy, oraz od uiszczenia kwoty, ustalonej według zasad, o których mowa w art. 9 ust. 6 i 8; po upływie dziesięciu lat od daty powstania prawa użytkowania zgoda tej osoby nie jest wymagana;
3) o wysokości kwoty, wymienionej w punkcie poprzedzającym, orzeka władza budowlana; w ciągu trzech miesięcy od daty doręczenia orzeczenia strony mogą wystąpić do sądu o ustalenie tej kwoty w trybie postępowania niespornego; ustalenie to nastąpi z zachowaniem zasad, o których mowa w art. 9 ust. 6 i 8.

Art. 11. Do czasu całkowitej spłaty pożyczki, udzielonej przez Skarb Państwa lub państwową instytucję kredytową na naprawę budynków, przez osoby wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 4 i 5 i w ust. 2 czynsze należne z tytułu najmu lub dzierżawy naprawionego budynku albo jego części nie podlegają zajęciu przez osoby trzecie, a Skarbowi Państwa i państwowym instytucjom kredytowym służy na nich ustawowe prawo zastawu i ustawowe pierwszeństwo zaspokojenia dla należności z tytułu pożyczki (kapitału, odsetek i kosztów).

IV. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 12. Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki wyda w drodze rozporządzenia przepisy o dostosowaniu przepisów dekretu niniejszego do budynków zabytkowych.

Art. 13. Budynki naprawione lub których naprawa została rozpoczęta przed dniem 21 listopada 1945 r. przez osoby wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2, i 3 przechodzą w użytkowanie tych osób. Przepisy art. 9 stosuje się odpowiednio. Jako datę powstania prawa użytkowania przyjmuje się datę ukończenia naprawy, a w razie wątpliwości dzień 21 listopada 1945 r.

Art. 14. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Kultury i Sztuki, Skarbu, Sprawiedliwości oraz Ziem Odzyskanych.

Art. 15. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednakże przepisy art. 5 stosuje się do kredytów na naprawę budynków udzielonych po dniu 1 sierpnia 1945 r.

2. Jednocześnie w zastosowaniu do lokali objętych niniejszym dekretem, a których remont został rozpoczęty po jego wejściu w życie, traci moc obowiązującą przepis art. 10 lit. c dekretu z dnia 7 września 1944 r. o komisjach mieszkaniowych (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 18).

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 maja 1947 r. Nr 37, poz. 181).

144

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 20 maja 1947 r.

o sprostowaniu błędów: 1) w przepisach ogólnych prawa cywilnego, 2) w dekrecie z dnia 23 stycznia 1947 r. o opłatach sądowych w sprawach karnych, 3) w dekrecie z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych, 4) w dekrecie z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej, 5) w dekrecie z dnia 11 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych, wydanych w okresie okupacji niemieckiej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, 6) w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 1946 r. o urządzeniu i prowadzeniu ksiąg wieczystych, 7) w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 1946 r. o prowadzeniu dotychczasowych ksiąg hipotecznych (gruntowych, wieczystych) po dniu 31 grudnia 1946 r., 8) w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 1946 r. o urządzeniu i prowadzeniu zbioru dokumentów oraz o postępowaniu w przedmiocie składania dokumentów, 9) w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania w zakresie danin publicznych pobieranych na rzecz Skarbu Państwa art. 3, 15, 58 ust. 3, 59, 60 ust. 3, 117, 120, 148, ust. 1 i 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 4 i 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423 i z 1945 r. Nr 55, poz. 305) prostuje się następujące błędy:

1) w przepisach ogólnych prawa cywilnego (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 67, poz. 369) w art. 13 § 1 zamiast wyrazów „z wyjątkiem przepisów tego kodeksu dotyczących fundacji i odpowiedzialności za szkody, wyrządzone przez urzędników wskutek naruszenia obowiązków służbowych, oraz przepisy tomu X cz. 1 Zwodu Praw" powinno być: „z wyjątkiem przepisów tego kodeksu, dotyczących fundacji, odpowiedzialności za szkody, wyrządzone przez urzędników wskutek naruszenia obowiązków służbowych, i zastawu na statkach, oraz przepisy tomu X cz. 1 Zwodu Praw";

2) w dekrecie z dnia 23 stycznia 1947 r. o opłatach sądowych w sprawach karnych (Dz.U.R.P. Nr 19, poz. 73) w art. 22 ust. 1 zamiast wyrazów: „przepisy działu I rozdziału I i II" powinno być: „przepisy

działu I rozdziału I i II oraz działu II rozdziału I";

3) w dekrecie z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106):

a) w art. 3 pkt 10 zamiast „składek" powinno być „wkładek";

b) w art. 4 pkt 1 w wierszu 4 zamiast „wartościom idealnym tych udziałów" powinno być „wartościom części idealnych";

c) w art. 7 ust. 4 w wierszu 2 skreśla się przecinek po wyrazie „podatkowej";

d) w art. 11 ust. 3 pkt 3 zamiast „nieograniczony" powinno być „nie ograniczony";

e) w art. 11 ust. 4 pkt 1 zamiast „do lat 15 lub mniej" powinno być „do lat 15";

f) w art. 11 ust. 5 w wierszu 2 zamiast „do czasu" powinno być „od czasu";

g) w art. 14 ust. 1 w wierszu 6 dodaje się opuszczony wyraz „poprzednie" po wyrazie „nabycie";

h) w art. 16 ust. 1 w tabelce w wierszu pierwszym w kolumnie 1 zamiast „0,5" powinno być „—";

i) w art. 16 ust. 2 pkt 4 zamiast „dalsi zstępni" powinno być „dalszych zstępnych";

4) w dekrecie z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz.U.R.P. Nr 27, poz. 107):

a) w art. 11 w nawiasie zamiast „Dz. U. R. P." powinno być „Dz. U. R. P. z 1947 r.";

b) w „Tabeli opłat skarbowych", stanowiącej załącznik do art. 1, w pozycji 2 lit. c w wierszu 8 zamiast „do każdej" powinno być „od każdej", w tejże pozycji pod lit. g pkt 1) zamiast „ust. 2—5" powinno być „ust. (2) pkt 2—5", a pod lit. j pkt 8 a) i b) zamiast „zatrudniających 3 osoby" powinno być „zatrudniających nie więcej niż 3 osoby"; w „Przepisach dodatkowych" w kolumnie pierwszej nad numerami 1 do 6 dodaje się opuszczony nagłówek „Nr przepisu"; w Nr przepisu 23 do poz. 6 zamiast „udzielane" powinno być „udzielone", a w Nr przepisu 24 do poz. 6 zamiast „pracodawcę" powinno być „mocodawcę";

5) w dekrecie z dnia 11 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych, wydanych w okresie okupacji niemieckiej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 144) w art. 1 pkt 5 brzmienie art. 15^1 ust. (5) powinno być następujące:

„(5) W ciągu dwóch lat od dnia przejścia Państwa na stopę pokojową do wpisów, podlegających wykreśleniu z mocy ust. (1), nie stosuje się zasady jawności i prawdziwości wpisu oraz dobrej wiary osób trzecich";

6) w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 1946 r. o urządzeniu i prowadzeniu ksiąg wieczystych (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 366) w § 25 po literach Kw dodaje się opuszczony przecinek oraz wyrazy: „numeru księgi wieczystej";

7) w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 1946 r. o prowadzeniu dotychczasowych ksiąg hipotecznych (gruntowych, wieczystych) po dniu 31 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 367) w § 13 zamiast „6" powinno być „8";

8) w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 1946 r. o urządzeniu i prowadzeniu zbioru dokumentów oraz o postępowaniu w przedmiocie składania dokumentów (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 368) w § 4 zamiast „1" powinno być „2";

9) w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania w zakresie danin publicznych pobieranych na recz Skarbu Państwa art. 3, 15, 58 ust. 3, 59, 60 ust. 3, 117, 120, 148 ust. 1, 161 ust. 2 i 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 5, poz. 27) nagłówek do § 2 zamiast „Do art. 5" powinien brzmieć „Do art. 3".

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 maja 1947 r. Nr 38, poz. 192).

145.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 maja 1946 r.

o zatwierdzeniu zmian w statucie organizacyjnym Ministerstwa Skarbu.

§ 1. Zatwierdza się zmiany w statucie organizacyjnym Ministerstwa Skarbu, w brzmieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Zatwierdzone niniejszą uchwałą zmiany

statutu organizacyjnego Ministerstwa Skarbu wchodzą w życie z dniem 1 czerwca 1946 r. Z dniem tym tracą moc obowiązującą przepisy statutu organizacyjnego Ministerstwa Skarbu, stanowiącego załącznik do uchwały Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1938 r. (Monitor Polski z dnia 23 listopada 1938 r. Nr 268, poz. 628) sprzeczne ze zmianami, zatwierdzonymi niniejszą uchwałą.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Załącznik do uchwały Rady Ministrów

z dnia 29 maja 1946 r.

Zmiany w statucie organizacyjnym Ministerstwa Skarbu.

W statucie organizacyjnym Ministerstwa Skarbu, stanowiącym załącznik do Uchwały Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1938 r. (Monitor Polski z dnia 23 listopada 1938 r. Nr 268, poz. 628) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 statutu otrzymuje następujące brzmienie:

„Ministerstwo Skarbu dzieli się na Gabinet Ministra, siedem departamentów: I Organizacyjno-Administracyjny, II Obrotu Pieniężnego, III Budżetu i Majątku Państwowego, IV Ceł, V Podatków i Opłat, VI Akcyz i Monopolów, VII Ubezpieczeń oraz Biuro Planu Finansowego.

2) § 10 i § 11 statutu skreśla się.

W miejsce § 10 i § 11 wprowadza się nowy § 10 w następującym brzmieniu:

§ 10. Departament VII obejmuje sprawy nadzoru nad zakładami ubezpieczeń rzeczowych i osobowych, nad Państwowym Zakładem Emerytalnym oraz funduszami emerytalnymi prawno-publicznych zakładów i instytucji, współdziała z Departamentem II przy ustalaniu wytycznych polityki w zakresie ruchu funduszów ubezpieczeniowych i emerytalnych, podlegających nadzorowi Ministerstwa Skarbu.

Departament VII obejmuje ponadto sprawy emerytur i zaopatrzeń.

Departament VII dzieli się na 4 wydziały:

Wydział 1. — Prawno-administracyjny załatwia sprawy:

1) ustawodawstwa z dziedziny ubezpieczeń rzeczowych i osobowych, emerytur i zaopatrzeń,
2) dotyczące podstaw prawnych działalności zakładów ubezpieczeń i funduszów emerytalnych z wyjątkiem spraw o charakterze technicznym i finansowym,
3) zażaleń na działalność zakładów ubezpieczeń i funduszów emerytalnych,
4) związane z nadzorem nad pośrednikami ubezpieczeniowymi zakładów i ubezpieczeń,
5) przekazywania składek emerytalnych,
6) budżetowe i gospodarcze,
7) ogólne, nie należące do właściwości innych wydziałów. Ponadto wydział 1 współdziała z Departamentem I w sprawach osobowych, racjonalizacji pracy, oraz w sprawach ogólno-administracyjnych.

Wydział 2. — Techniczno-ubezpieczeniowy załatwia sprawy:

1) związane z badaniem podstaw matematyczno-technicznych działalności zakładów ubezpieczeń i funduszów emerytalnych, a w szczególności bada projekty planów działalności zakładów ubezpieczeń i funduszów emerytalnych i ich zmian, oraz technicznego przebiegu ich interesów,
2) związane z kontrolą i badaniem umów reasekuracyjnych,
3) przepisów i norm technicznych,
4) materiałów w zakresie statystyki, a w szczególności ubezpieczeniowej i prowadzi redakcję Rocznika Ubezpieczeniowego,
5) badań naukowych w zakresie ubezpieczeń oraz opracowuje opinie w sprawach aktuarialnych.

Wydział 3. — Kontroli Finansowej załatwia sprawy:

1) dotyczące podstaw finansowych zakładów ubezpieczeń i funduszów emerytalnych,
2) sprawozdań i zamknięć rachunkowych zakładów ubezpieczeń i funduszów emerytalnych, podlegających nadzorowi Ministerstwa Skarbu,
3) rewizji zakładów ubezpieczeń i funduszów emerytalnych na miejscu,
4) badania i zatwierdzania planów lokat i sprawy budżetowe zakładów ubezpieczeń i funduszów emerytalnych,
5) rejestrów lokat funduszów ubezpieczeniowych i emerytalnych.

Wydział 4. — Emerytur załatwia sprawy orzecznictwa i nadzoru w zakresie emerytur i zaopatrzeń.

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 7 kwietnia 1947 r. Nr 47, poz. 323).

146.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 kwietnia 1947 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o amnestii.

Na podstawie art. 12 § 2 ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o amnestii (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 78) zarządzam, co następuje:

§ 1. Władze skarbowe drugiej instancji, właściwe do orzekania na podstawie przepisów prawa karnego-skarbowego (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 84, poz. 581), ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) oraz przepisów o daninach publicznych nie objętych ordynacją podatkową, upoważnia się do zaniechania wszczęcia postępowania i umorzenia postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe, za które najwyższa grożąca kara nie przekracza 100.000 zł, jeżeli według okoliczności danego przypadku należałoby wymierzyć karę w rozmiarze nie powyżej 50.000 zł.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 7 maja 1947 r. Nr 59, poz. 417).

147.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1947 r.

w sprawie ustalenia wysokości pożyczek udzielanych przez spółdzielnie kredytowe i komunalne kasy oszczędności korzystające z ulg w podatku obrotowym i podatku dochodowym.

Na podstawie art. 19 ust. (1) pkt 2, lit. b) i pkt 3) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99) oraz § 95 pkt 10) lit. b) i pkt 11) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 15, poz. 58) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wysokość pożyczek, o których mowa w art. 19 ust. (1) pkt 2) lit. b) i pkt 3) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99) oraz w § 95 pkt 10) lit. b) i pkt 11) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 15, poz. 58) ustalam na 50.000 zł dla pożyczek udzielanych osobom fizycznym i 150.000 zł dla pożyczek udzielanych osobom prawnym.

Przepis ustępu poprzedzającego stosuje się w podatku dochodowym i w podatku obrotowym od dnia 1 stycznia 1947 r.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 14 maja 1947 r. Nr 66, poz. 461).

148.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 kwietnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów w sprawie nadania statutu przedsiębiorstwu państwowemu „Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych".

Na podstawie art. 8 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego: „Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 297) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przedsiębiorstwu państwowemu „Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych" nadaje się statut, stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 28.4.1947 r.

STATUT

przedsiębiorstwa państwowego „Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych".

I. Nazwa, siedziba, zadanie i zakres działalności przedsiębiorstwa.

§ 1.

Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych jest przedsiębiorstwem państwowym.

W dalszym ciągu przedsiębiorstwo Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych zwane będzie w skróceniu „przedsiębiorstwem".

§ 2.

Siedzibą przedsiębiorstwa jest miasto Łódź.

Minister Skarbu może zarządzić przeniesienie siedziby przedsiębiorstwa.

Działalność przedsiębiorstwa obejmuje obszar całego Państwa Polskiego.

§ 3.

Przedsiębiorstwo stanowi odrębną jednostkę gospodarczą, jest osobą prawną i podlega wpisowi do rejestru handlowego. Wpisowi podlegają:

a) nazwa, siedziba i przedmiot przedsiębiorstwa,
b) imiona i nazwiska osób uprawnionych do reprezentowania przedsiębiorstwa oraz do podpisywania zobowiązań przedsiębiorstwa,
c) zmiany powyższych danych.

§ 4.

Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest produkcja banknotów, papierów wartościowych, znaczków stemplowych, sądowych, pocztowych, banderoli i druków o szczególnym znaczeniu, oraz eksploatacja w tym celu zakładów przemysłu pomocniczego.

§ 5.

Dla osiągnięcia swych celów może przedsiębiorstwo:

a) nabywać w ramach planów finansowo-gospodarczych majątek nieruchomy na własność Skarbu Państwa, zatrzymując go w swym użytkowaniu,
b) wydzierżawiać majątek nieruchomy i ruchomy,
c) nabywać, obciążać i zbywać majątek ruchomy nie wyłączając papierów wartościowych,
d) brać udział w innych przesiębiorstwach, uruchamiać dla swych potrzeb zakłady graficzne, pomocnicze, papiernie i t. d.

§ 6.

Gospodarka przedsiębiorstwa prowadzona jest według zasad handlowych na podstawie rocznych planów finansowo-gospodarczych, zatwierdzonych przez Ministra Skarbu.

§ 7.

Organem przeznaczonym dla publikacji przedsiębiorstwa jest Monitor Polski, a jeśli względy celowości przemawiają za tym, również organy prasy.

II. Kapitał zakładowy.

§ 8.

Kapitał zakładowy przedsiębiorstwa stanowi suma 1.000.000 zł wpłacona przez Skarb Państwa, jako wkład nie podlegający wycofaniu.

III. Zwierzchni nadzór nad przedsiębiorstwem.

§ 9

Zwierzchni nadzór nad przedsiębiorstwem sprawuje Minister Skarbu.

IV. Władze przedsiębiorstwa.

§ 10.

Władze przedsiębiorstwa stanowią:
A. Rada Nadzorcza.
B. Dyrekcja.
C. Komisja Rewizyjna.

A. Rada Nadzorcza.

§ 11.

Rada Nadzorcza składa się z pięciu osób, z których trzy mianuje Minister Skarbu bezpośrednio, dwie zaś na wniosek Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

Minister Skarbu może odwoływać członków Rady Nadzorczej w każdym czasie.

§ 12.

Za każdorazowy udział w posiedzeniach Rady Nadzorczej pobierają członkowie wynagrodzenie z funduszów przedsiębiorstwa, w wysokości ustalonej przez Ministra Skarbu.

§ 13.

Na czele Rady Nadzorczej stoi Przewodniczący, w razie zaś jego nieobecności zastępca. Przewodniczącego i jego zastępce wyznacza spośród członków Rady Nadzorczej Minister Skarbu.

§ 14.

Uchwały Rady Nadzorczej zapadaja zwykłą większością głosów. przy czym w wypadku równości głosów decyduje głos Przewodniczącego.

§ 15.

Posiedzenia Rady Nadzorczej zwołuje Przewodniczący co najmniej raz na kwartał.

Ponadto Rada Nadzorcza będzie zwoływana na żądanie Ministra Skarbu, na wniosek Naczelnego Dyrektora przedsiębiorstwa, lub na wniosek dwóch członków Rady.

§ 16.

Do ważności uchwał Rady Nadzorczej potrzebna jest obecność co najmniej trzech członków Rady, w tym Przewodniczącego lub jego zastępcy.

§ 17.

Protokóły Rady Nadzorczej wpisywane są do specjalnej księgi protokółu i podpisywane przez wszystkich obecnych członków.

§ 18.

Do Rady Nadzorczej należy:
a) ogólny nadzór nad działalnością przedsiębiorstwa,
b) uchwalanie regulaminu Dyrekcji,
c) uchwalanie rocznych zamknięć rachunkowych,
d) uchwalanie planu finansowo - gospodarczego,
e) przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków w sprawie mianowania, zwolnienia lub pociągnięcia do odpowiedzialności służbowej Naczelnego Dyrektora,
f) ustalanie ilości stanowisk dyrektorów przedsiębiorstwa,
g) mianowanie i zwalnianie na wniosek Naczelnego Dyrektora dyrektorów,
h) uchwalanie tworzenia i kasowania oddziałów i zakładów,
i) uchwalanie wniosków o zbywaniu i obciążaniu majątku nieruchomego,
j) uchwalanie warunków zaciągania pożyczek,
k) składanie rocznych i innych sprawozdań Ministrowi Skarbu,
l) uchwalanie wniosków w sprawie zmiany siedziby przedsiębiorstwa,
ł) uchwalanie i rozstrzyganie w innych sprawach przekraczających uprawnienia Dyrekcji.

Uchwały Rady Nadzorczej w sprawach wymienionych w punktach: b), c), d), f), h), i), j), i l) niniejszego paragrafu podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Skarbu.

B. Dyrekcja.

§ 19.

Dyrekcja przedsiębiorstwa składa się z Naczelnego Dyrektora oraz dyrektorów.

Naczelnego Dyrektora mianuje i zwalnia Minister Skarbu na wniosek Rady Nadzorczej.
Dyrektorów mianuje i zwalnia Rada Nadzorcza na wniosek Naczelnego Dyrektora.

§ 20.

Na czele Dyrekcji przedsiębiorstwa stoi Naczelny Dyrektor, odpowiedzialny za całokształt działalności przedsiębiorstwa.

§ 21.

Naczelny Dyrektor przyjmuje i zwalnia personel pracowniczy.

§ 22.

Zastępcą Naczelnego Dyrektora jest jeden z dyrektorów wyznaczony przez Radę Nadzorczą na wniosek Naczelnego Dyrektora.
Zastępca Naczelnego Dyrektora pełni funkcje Naczelnego Dyrektora w razie jego nieobecności.

§ 23.

Do zakresu działania Dyrekcji należy kierownictwo techniczne, hadlowe i administracyjne oraz załatwianie wszelkich spraw, które nie zostały wyraźnie zastrzeżone Radzie Nadzorczej.
Czynności Dyrekcji określa regulamin. Dyrekcja obowiązana jest prowadzić przedsiębiorstwo ze starannością sumiennego kupca.

§ 24.

Dyrekcja reprezentuje przedsiębiorstwo wobec władz sądowych, administracyjnych, samorządowych i osób trzecich.
Do ważności zobowiązań przedsiębiorstwa wymagane są podpisy dwóch członków Dyrekcji. Pisma zawierające zobowiązania przedsiębiorstwa winny być ponadto zaopatrzone w pieczęć okrągłą.
Korespondencja zwykła wymaga dwóch podpisów, w tym podpisu jednego z dyrektorów.

§ 25.

Na czele zakładów i oddziałów przedsiębiorstwa, stanowiących wyodrębnione jednostki administracyjne stoją kierownicy, podlegli pod względem służbowym Dyrekcji.
Kierownicy ci są odpowiedzialni za całokształt działalności kierowanych przez siebie zakładów lub oddziałów i składają Dyrekcji okresowe sprawozdanie ze swej działalności.
Kierownicy zakładów lub oddziałów są zwierzchnikami personelu pracowniczego, zatrudnionego w podległych im zakładach lub oddziałach.
Mianowanie i zwalnianie personelu pracowniczego należy do Naczelnego Dyrektora przedsiębiorstwa (§ 21) lub do kierownika zakładu albo oddziału, w ramach udzielonego przez Naczelnego Dyrektora upoważnienia.

C. Komisja Rewizyjna.

§ 26.

Komisja Rewizyjna składa się z trzech osób mianowanych przez Ministra Skarbu.
Członkowie Komisji Rewizyjnej nie mogą należeć do Rady Nadzorczej, do Dyrekcji ani być pracownikami przedsiębiorstwa.
Za każdorazowy udział w posiedzeniach Komisji Rewizyjnej pobierają członkowie wynagrodzenie z funduszów przedsiębiorstwa w wysokości ustalonej przez Ministra Skarbu.

§ 27.

Komisja Rewizyjna ma prawo wglądu do ksiąg, dowodów i korespondencji przedsiębiorstwa, prawo rewizji kasy i portfelu oraz sprawdzania działalności przedsiębiorstwa, jego oddziałów i zakładów.
Komisja Rewizyjna przeprowadza szczegółową doroczną kontrolę rachunkową i kasową, bada księgi, bilanse oraz stan majątkowy przedsiębiorstwa i o wynikach kontroli przedkłada sprawozdania ze swych czynności bezpośrednio Ministrowi Skarbu.
Komisja Rewizyjna działa sama, w razie potrzeby przy udziale biegłych i rzeczoznawców przez siebie powołanych.

V. Zamknięcia rachunkowe.

§ 28.

Rokiem operacyjnym przedsiębiorstwa jest rok kalendarzowy. Pierwszy okres trwa od dnia rozpoczęcia działalności przedsiębiorstwa do końca tego roku, w którym przedsiębiorstwo rozpoczęło swą działalność.
Nie później niż w trzy miesiące po ukończeniu roku operacyjnego Dyrekcja sporządzi roczne sprawozdanie z działalności przedsiębiorstwa oraz bilans i rachunek wyników i przedłoży je Radzie Nadzorczej.

VI. Przepisy końcowe.

§ 29.

Pracownicy przedsiębiorstwa, prócz Naczelnego Dyrektora, nie są pracownikami państwowymi. Ich stosunek służbowy uregulują przepisy o pracownikach przedsiębiorstw państwowych.

§ 30.

W postępowaniu sądowym i sądowo - administracyjnym Naczelny Dyrektor może w poszczególnych wypadkach powierzyć zastępstwo prac i interesów przedsiębiorstwa Prokuratorii Generalnej, na zasadzie ogólnie obowiązujących przepisów o działalności Prokuratorii.

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 11 maja 1947 r. Nr 63, poz. 458).

149.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 kwietnia 1947 r.

ustalające kurs, podług którego mogą być przyjmowane obligacje Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. przez władze i urzędy państwowe jako wadia przy przetargach oraz jako kaucje na zabezpieczenie wszelkiego rodzaju umów lub zaliczek wypłacanych na dostawy i roboty rządowe, jak również na zabezpieczenie udzielanych przez Skarb Państwa kredytów akcyzowych, celnych i przewozowych.

Obligacje Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 2, poz. 11) mogą być przyjmowane:

1) na wadia przy przetargach — wg wartości nominalnej;
2) jako kaucje na zabezpieczenie wszelkiego rodzaju umów — po kursie 80% wartości nominalnej;
3) jako kaucje na zabezpieczenie udzielanych zaliczek jak również na zabezpieczenie udzielanych przez Skarb Państwa kredytów akcyzowych, celnych i transportowych — po kursie 60% wartości nominalnej.

Przepisy niniejsze obowiązują z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 11 maja 1947 r. Nr 63, poz. 457).

150.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 kwietnia 1947 r. L.D.II.6373/5/47 (Nr 93)

w sprawie rejestracji zdeponowanych w instytucjach kredytowych papierów wartościowych.

Do

wszystkich Instytucyj Kredytowych.

W związku z bliskim terminem wejścia w życie dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o rejestracji i umarzaniu niektórych dokumentów na okaziciela, emitowanych przed dniem 1 września 1939 r., Ministerstwo Skarbu \ przypomina o obowiązku dokonania rejestracji przez Instytucje Kredytowe wszelkich zdeponowanych u nich papierów wartościowych, objętych wymienionym dekretem, a to zgodnie z przepisami Kodeksu Zobowiązań i Prawa Bankowego.

Dyrektor Departamentu:
L. Makowski

151.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 kwietnia 1947 r. L.D.II.6819/5/47 (Nr 92)

w sprawie rozszerzenia zasięgu obiegu biletów skarbowych.

Do

Narodowego Banku Polskiego
i wszystkich instytucyj kredytowych.

W związku z emisją biletów skarbowych Ministerstwo Skarbu komunikuje:

Jak dotychczas, bilety skarbowe w rzeczywistości lokowane są prawie wyłącznie na rynku sztywnym, przeważnie w Pocztowej Kasie Oszczędności. Dążeniem Ministerstwa Skarbu jest jednak, aby docierały one możliwie do wszystkich komórek gospodarczych w pierwszej linii również do sektora prywatnego, który niejednokrotnie dysponuje wolną gotówką, dającą możność nabywania tego rodzaju krótkoterminowego obligu państwowego, w każdym czasie wymienialnego na gotówkę.

Prawie zupełny brak biletów skarbowych w pogotowiu kasowym przedsiębiorstw państwowych, spółdzielczych i samorządowych oraz brak ich na rynku prywatnym dowodzi, że banki, będące placówkami sprzedaży, nie usiłują wcale zainteresować tym papierem swej klienteli lub też czynią to w sposób niedostateczny.

Potwierdza to okoliczność, że na jednej z konferencji przedstawiciele sektora prywatnego oświadczyli, że mogliby część gotówki lokować w biletach skarbowych, jako w papierze posiadającym łatwość obiegu, lecz nie spotkali się nigdzie z propozycją nabycia biletów.

Ministerstwo Skarbu, mając na względzie dążenie do rozszerzenia zasięgu obiegu biletów skarbowych, prosi o wydanie zalecenia wszystkim Oddziałom Narodowego Banku Polskiego oraz innym placówkom bankowym sprzedaży biletów skarbowych, aby przy każdej większej wypłacie *gotówkowej*, nie przeznaczonej na wypłatę wynagrodzeń pracowniczych i płac robotniczych, *proponowały* klientom przyjęcie części wypłaty w biletach skarbowych, przedstawiających dla samego klienta pewną wygodę z uwagi na możność otrzymania odcinków biletów o wyższej wartości.

W zaleceniu należy wyraźnie podkreślić, że nie chodzi tu o przymus przyjęcia biletów, lecz o akcję całkowicie dobrowolną, leżącą w interesie samego klienta.

Dyrektor Departamentu:
L. Makowski

152.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 maja 1947 r. L. D. II. 7047/5/47 (Nr 98)

w sprawie interpretacji przepisów dekretu o opłacie skarbowej.

Do

wszystkich Instytucyj Kredytowych.

Niektóre instytucje kredytowe, na skutek błędnej interpretacji przepisów dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107), a w szczególności tabeli opłat skarbowych poz. 3 i poz. 4, wywnioskowały, że opłacie skarbowej podlegają: czeki oraz przekazy i przelewy dokonywane za pośrednictwem instytucyj kredytowych w obrocie bezgotówkowym.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że opłacie skarbowej wg poz. 3 i 4 Cz. I Tabeli opłat skarbowych podlegają t y l k o pisma określone w poz. 4 oraz 17-ym i 18-ym przepisie dodatkowym Cz. II Tabeli opłat skarbowych, a mianowicie:

1) p r z e k a z y t. j. pisma, w których wystawca zleca innej osobie, aby odbiorcy pisma wypłacił sumę pieniężną,—jeżeli nie tylko treść danego pisma nazwanego przekazem jest zgodna z podaną definicją przekazu w rozumieniu poz. 4-ej, ale nadto gdy przekazy te pełnią funkcję weksla (posiadają właściwe wekslom cechy, wymienione w tejże pozycji);

2) czeki — jeżeli w czeku na rzecz określonej osoby lub na jej zlecenie wystawca czeku jest zarazem trasatem;

3) zlecenie wypłaty (asygnacje) — jeżeli wypłata ma być wykonana przez samego wystawcę lub inny oddział przedsiębiorstwa wystawcy, a odbiorca otrzymał zlecenie niedatowane, albo data zlecenia jest późniejsza, niż dzień doręczenia odbiorcy lub, jeżeli zlecenie ma być wykonane nie za okazaniem, lecz w oznaczonym terminie.

Wszelkie przeto inne czeki, przekazy i zlecenia wypłaty, które dotąd nie podlegały opłacie stemplowej, są i nadal wolne od opłaty skarbowej, w szczególności więc czeki, przekazy i przelewy, dokonywane za pośrednictwem instytucyj kredytowych w obrocie bezgotówkowym.

Dyrektor Departamentu:
L. Makowski

153.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 kwietnia 1947 r. L.D.V.1387/3/47 (Nr 86)

w sprawie ulg dla inwestycyj prywatnych w podatku dochodowym z działu III dekretu o podatku dochodowym.

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych
i Urzędów Rewizyjnych

Uwzględniając postulaty organizacyj gospodarczych, Ministerstwo Skarbu poleca przy stosowaniu przepisów działu III dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14) stosować na rok podatkowy (kalendarzowy) 1946 następujące zasady i tryb postępowania. Przepisy art. 29 dekretu o podatku dochodowym stanowią, że podatek według przepisów działu III nie zostanie pobrany, a pobrany zwrócony, jeżeli podatnik przedstawi władzy skarbowej zaświadczenie właściwej władzy przemysłowej, że w roku podatkowym wykonał zalecenia wynikające z planu gospodarczego Państwa w szczególności zaś, że dokonał inwestycyj zgodnych z planem gospodarczym Państwa.

Ponieważ stosowanie postanowień art. 29 powołanego dekretu w stosunku do podatników, którzy faktycznie w 1946 r. dokonali inwestycyj byłoby niemożliwe, a to z uwagi na brak w 1946 r. szczegółowego planu inwestycyjnego Państwa, w odniesieniu do sektora prywatnego i w związku z tym niemożności przedłożenia przez podatników odpowiednich zaświadczeń władzy przemysłowej, przeto Ministerstwo Skarbu poleca w drodze wyjątku przyznawać podatnikom podlegającym opodatkowaniu według przepisów działu III dekretu o podatku dochodowym następujące ulgi za rok podatkowy (kalendarzowy) 1946:

1) całkowite zwolnienie od podatku dochodowego według działu III tych podatników, którzy wykupili P. P. O. K. i uiścili daninę narodową na zagospodarowanie Ziem Odzyskanych według ustalonych norm oraz dokonali inwestycyj przynajmniej w jednej z poniższych grup:

a) odbudowa lokalu użytkowego,
b) odbudowa urządzeń przemysłowych lub handlowych przedsiębiorstwa,
c) odbudowa magazynów i składów,
d) zakup środków transportowych,
e) zakup urządzeń wewnętrznych przedsiębiorstwa.

Do podatników, którzy założyli przedsiębiorstwa w drugim półroczu 1946 r., warunek wykupienia P. P. O. K. nie ma zastosowania.

Całkowite zwolnienie od podatku dochodowego według działu III przysługuje podatnikom, o których wyżej mowa, bez względu na wysokość kwoty zainwestowanej.

2) Wyłączenie z dochodu, podlegającego obowiązkowi podatkowemu według działu III, a osiągniętego przez podatników, którzy nie wykupili P.P.O.K., sum wydatkowanych w 1946 r. na inwestycje wymienione w pkt 1) lit. a — d. Żadnych ulg natomiast nie należy przyznawać podatnikom, którzy nie uiścili daniny narodowej według ustalonych norm.

Podatnicy ubiegający się o ulgę z art. 29 dekretu o podatku dochodowym powinni udowodnić fakt dokonania inwestycyj wymienionych w pkt 1) i 2) niniejszego zarządzenia odpowiednim zaświadczeniem władzy przemysłowej I instancji, wydanym na wniosek podatnika, potwierdzony przez Izbę Przemysłowo-Handlową.

Podsekretarz Stanu:
T. Dietrich

154.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1947 r. L.D.V./3-1/25/46 (Nr 89)

w sprawie wątpliwości w stosowaniu przepisu art. 17, ust. 4 dekretu o podatku obrotowym.

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Rewizyjnych
i Urzędów Skarbowych.

W związku z nastręczającymi się w praktyce władz podatkowych wątpliwościami przy stosowaniu stawek podatku obrotowego co do podatników, którzy, nie mając obowiązku prowadzenia ksiąg handlowych, uproszczonych lub podatkowych, prowadzą takie księgi nieprawidłowo pod względem formalnym albo także pod względem materialnym, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w przypadkach takich nie ma zastosowania przepis art. 17 ust. 4, zdanie pierwsze dekretu z dnia 21.XII.1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23), ponieważ wyłącznym celem powołanego przepisu jest podwyższenie o 50% stawki podatkowej w stosunku do podatników, nie stosujących się do obowiązku prowadzenia ksiąg handlowych (uproszczonych, podatkowych).

Z powyższego nie wynika jednak, że prowadzenie ksiąg handlowych nierzetelnie może być w zakresie działania władz podatkowych faktem obojętnym. Fakt ten powinien być podstawą do wszczęcia postępowania karno-skarbowego w każdym przypadku, a więc również w takim, gdy księgi handlowe (uproszczone, podatkowe) prowadzone są nierzetelnie przez podatnika, który obowiązku prowadzenia ksiąg w ogóle nie ma.

Dyrektor Departamentu:
S. Kołakowski

155.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 maja 1947 r. L.D.V. 3068/1/47 (Nr 94)

w sprawie poboru zaliczki na podatek gruntowy na rok podatkowy 1947.

Do

Izb Skarbowych i Urzędów Skarbowych

I.

Podatek gruntowy zgodnie z art. 13 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) w brzmieniu dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 137) płatny jest w terminie do dnia 1 listopada każdego roku. Podatnicy jednak obowiązani są w terminie do dnia 1 marca każdego roku bez wezwania władzy podatkowej wpłacić zaliczkę na ten podatek w wysokości połowy podatku, wymierzonego za rok ubiegły, przy czym na podstawie ust. 4 art. 39 dekretu o podatkach komunalnych w brzmieniu powołanego dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r., zaliczka ta w roku podatkowym 1947 wynosi 100% podatku, wymierzonego za rok 1946.

Ministerstwo Skarbu nadmienia, że do budżetu Państwa na rok 1947 po stronie dochodów wstawiona została z tytułu podatku gruntowego kwota 3,5 miliarda złotych, gdyż art. 5 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129) w brzmieniu dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 138) przekazuje na rzecz Państwa 25% wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu oczekuje od izb skarbowych i urzędów skarbowych że dołożą starań, aby gminy wiejskie i miejskie pobrały wspomnianą zaliczkę na podatek gruntowy na rok podatkowy 1947 w terminie do dnia 15 maja b. r. t. j. w termi-

nie wskazanym w rozporządzeniu Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 21 kwietnia 1947 r. w sprawie przesunięcia terminu płatności zaliczki na podatek gruntowy na rok podatkowy 1947 (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 174).

W tym celu izby skarbowe i urzędy skarbowe porozumieją się po otrzymaniu niniejszego zarządzenia z właściwymi wojewódzkimi i powiatowymi wydziałami samorządowymi, by wydziały te, jako władze sprawujące nadzór nad gminami miejskimi i wiejskimi, ze swej strony ze względu na krótki okres czasu wydały niezwłocznie stosowne zarządzenia do gmin, polecające im natychmiastowe przystąpienie do poboru zaliczki na podatek gruntowy na rok podatkowy 1947 z takim wyrachowaniem, aby zaliczka ta bezwzględnie wpłynęła do dnia 15 maja b. r.

II.

Izby Skarbowe i urzędy skarbowe dopilnują aby zarządy gmin wiejskich przekazywały do kas właściwych urzędów skarbowych za każdy miesiąc w terminie do dnia 10 następnego miesiąca wpływy, przypadające Państwu, Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu i Związkowi Samopomocy Chłopskiej, zarządy zaś gmin miejskich — wpływy, przypadające Związkowi Samopomocy Chłopskiej, przy czym na podstawie art. 4 dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 138) podział wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich, przewidziany w art. 5 dekretu o finansach komunalnych w brzmieniu cytowanego dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r., stosuje się do wpływów uzyskanych od dnia 1 stycznia 1947 r. niezależnie od okresu za jaki przypadają.

Nieprzekazane w terminie części wyżej wymienionych wpływów uważa się za zaległości zarządów gmin wiejskich i miejskich, podlegające ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej t. j. przy zastosowaniu przepisów dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 84), w szczególności przepisów art. 55 ust. 3 i 4 tegoż dekretu oraz okólnika Nr 33 (wg numeracji Dep. V Nr 24/47 z dnia 11 lutego 1947 r. L. D. V. 409/2/47).

III.

W związku ze zmianą sposobu podziału wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich pomiędzy Skarb Państwa i uprawnione związki samorządowe okólnik Nr 15 (wg numeracji Dep. V. Nr 9/47) z dnia 21 stycznia 1947 r. L. D. V. 1 — 13/172/46 o podziale wpływów podatku gruntowego stał się nieaktualny. Nieaktualne są w szczególności dołączone do niego wzory, które należy zastąpić wzorami, załączonymi do niniejszego zarządzenia.

IV.

Ministerstwo Skarbu nadmienia także, że w najbliższym numerze Dziennika Ustaw ukaże się rozporządzenie wykonawcze do art. 7 ust. 3 dekretu o podatkach komunalnych w sprawie wydajności 1 ha gruntów w kwintalach żyta oraz przeciętnych cen 1 kwintala żyta W związku z tym zachodzi konieczność, aby gminy wiejskie i miejskie niezwłocznie po ukazaniu się tego rozporządzenia przystąpiły do zakończenia akcji wymiarowej podatku gruntowego na rok podatkowy 1947 r., gdyż odkładanie tej akcji na termin późniejszy może spowodować niedokładne opracowanie wymiarów oraz opóźnienie w doręczeniu nakazów płatniczych, które powinny być bezwzględnie doręczone przed 1 października r. b., gdyż w roku bieżącym nie zachodzą przeszkody po temu, aby miał być nie dochowany termin płatności podatku gruntowego, przewidziany na dzień 1 listopada b. r.

Dyrektor Departamentu

S. Kołakowski

Zał. do okólnika Min. Skarbu Nr 94 (wg numeracji D. V Nr 72/47) z dnia 2 maja 1947 r. Nr D. V/3068/1/47.

Wzór dla gmin wiejskich.

Zarząd Gminy
w . . . .

Wykaz
pobranego podatku gruntowego w m-cu . . . . 194 . . r.

	Suma			
	w miesiącu sprawozdawczym		razem od początku okresu budżetowego	
	zł	gr	zł	gr
A. Ogólna suma pobranego podatku łącznie z dodatkami za zwłokę				
B. Z ogólnej sumy wpływów przypada Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu 20% t. j.				
B. Z ogólnej sumy wpływów przypada Państwu 25% t. j.				
D. Z ogólnej sumy wpływów przypada Związkowi Samopomocy Chłopskiej 2% t. j.				
E. Razem podlega odprowadzeniu do kasy urzędu skarbowego (łącznie sumy B, C i D)				

M. P. . . . . . . dnia . . . . 194 . . r.

Wójt Gminy . . . .
(podpis)

Adnotacja kasy urzędu skarbowego.

Dnia . . . . 194 . . r. Zarząd Gminy wpłacił kwotę zł. . . . . gr. . .
którą zarachowano pod poz. . . . . . . dz. przych. . . . .

. . . .
Kierownik działu rach.-kasowego.

Zarząd Miejski
w . . . .

Wzór dla gmin miejskich

Wykaz
pobranego podatku gruntowego w m-cu . . . . 194. . . r.

	Suma			
	w miesiącu sprawozdawczym		razem od początku okresu budżetowego	
	zł	gr	zł	gr
Ogólna suma podatku gruntowego łącznie z dodatkami za zwłokę				
Z sumy tej przypada 3% Związkowi Samopomocy Chłopskiej				

M. P. . . . . . . dnia . . . . 194 . . r.

Prezydent Miasta . . . .
Burmistrz . . . .
(podpis)

Adnotacja kasy urzędu skarbowego.

Dnia . . . . 194 . . r. Zarząd Miejski wpłacił kwotę zł. . . . . . gr. . .
którą zarachowano pod poz. . . . . dz. . . . . przych.

. . . .
Kierownik działu rach.-kasowego

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o kradzieży kwitariusza poborców.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Lublinie, poborcy skarbowemu Urzędu Skarbowego w Lubartowie został skradziony kwitariusz poborców Serii C zawierający niezużyte pokwitowania od Nr 270568 do Nr 270600.

Pokwitowania te unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu bloku pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu unieważnia blok pokwitowań kasowych Serii D od Nr 544501 do Nr 544600.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Płocku, w Urzędzie Skarbowym w Węgrowie zaginął blok dziennika specjalnego Nr 1 zawierający niezużyte pokwitowania kasowe od Nr 112321a do 112360e.

Zagubione pokwitowania unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej we Wrocławiu poborca 4 Urzędu Skarbowego we Wrocławiu zagubił kwitariusz poborców Serii B zawierający niezużyte pokwitowania od Nr 04981a do Nr 05000e.

Niezużyte pokwitowania unieważnia się.

KOMUNIKAT

o kradzieży 2 kwitariuszów kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Warszawie, poborcy skarbowemu Urzędu Skarbowego w Garwolinie skradzione zostały dwa kwitariusze poborców, a mianowicie:

Kwitariusz sekwestratorski od Nr 139141-a do Nr 139160-e.

Kwitariusz na podatek zryczałtowany od Nr 728201 do Nr 728259 częściowo zużyty.

Skradzione kwitariusze unieważnia się.

KOMUNIKAT

o zaginięciu pieczęci.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Szczecinie zaginęła pieczęć metalowa do laku z napisem w otoku „Kontrola Skarbowa 765".

Zagubioną pieczęć unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Bydgoszczy, w 2-gim Urzędzie Skarbowym w Bydgoszczy stwierdzono w dzienniku specjalnym Nr 1 brak 5 pokwitowań kasowych, oznaczonych numerami od 638236-a do 638236-e.

Wymienione wyżej pokwitowania unieważnia się.

KOMUNIKAT

o uważnieniu 2 pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w Izbie Skarbowej w Płocku stwierdzono w zeszycie pokwitowań kasowych wzór Nr 4 brak dwóch pokwitowań Nr 796499 i Nr 796500.

Wymienione wyżej pokwitowania unieważnia się.

KOMUNIKAT

o zaginięciu pokwitowania kasowego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w Kasie 1-go Urzędu Skarbowego w Kielcach zaginęło pokwitowanie kasowe wraz z odbitką Seria B Nr 510.002 b z dziennika specjalnego Nr 1.

Zagubione pokwitowanie unieważnia się.

Cena numeru niniejszego zł. 120.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 800; półroczna zł 450; kwartalna zł 250; miesięczna zł 100.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 40.

Drukarnia Państwowa Nr 1, Warszawa Zam. nr 2242